

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: **O. B.**
bytem X
zastoupena Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou
sídlem Milady Horákové 13, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 11. 2023, č. j. MV-154953-10/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 1. 8. 2023, č. j. OAM-62800-67/ZM-2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) zamítlo žádost žalobkyně o prodloužení zaměstnanecké karty, protože žalobkyně vykonávala nelegální práci. Odvolání žalobkyně žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu. Podle správních orgánů se žalobkyně dopustila nelegální práce, když vykonávala práci na jiném místě, než pro které platila zaměstnanecká karta. Žalobkyně však doložila cestovní příkazy, ze kterých vyplývá, že byla vysílána k výkonu práce na různá místa, a to po časově omezenou dobu. V době od 21. 8. do 31. 8. 2021 čerpala žalobkyně dovolenou. Žalobkyně nesouhlasí, že její pracovní pozice popírá vysílání na pracovní cesty. Někteří z klientů zaměstnavatele žalobkyně preferují plnění zakázek v blízkosti svých sídel. Z toho důvodu může být žalobkyně vysílána na různá místa. Ostatně inspektorát práce ne zahájil se zaměstnavatelem žalobkyně žádné správní řízení z důvodu podezření z umožnění nelegální práce. Ministerstvo neodpovědělo před rozhodnutím ve věci samé na dotaz žalobkyně, jaké důvody k zamítnutí žádosti spatřuje. Z protokolu o kontrole inspektorátem práce přitom žádný takový důvod nevyplývá.
3. Správní orgány nesprávně interpretují výpovědi žalobkyně a jejího manžela. Když odpovídali na otázky, *kde konkrétně, na jakém místě svoji činnost vykonáváte?* a *vykonáváte svoji práci i na jiných místech než v provozovně zaměstnavatele, kterou jste uvedl/a?* Oba se po přetlumočení a upřesnění otázek domnívali, že jsou tázáni na to, kde pracují v době konání výslechu. Správní orgány nezjišťovaly, proč žalobkyně a její manžel vykonávali práci v obci Blučina. Ministerstvo nereagovalo ani na žádost žalobkyně o sdělení, které nedostatky či vady žádosti by mohly vést správní orgán k zamítnutí žádosti. Nesprávný je také závěr, že je zaměstnavatel žalobkyně zprostředkovatelem práce. Svou výpověď mínili pouze to, že jim zaměstnavatel dává práci, nikoliv to, že jeho činnost spočívá ve zprostředkování práce. Vzhledem k tomu, že právní zástupkyně neovládá ukrajinský jazyk, nemohla vědět, jakým způsobem tlumočnice položenou otázku přeložila a jak ji na dotaz účastníků upřesnila.
4. Neobstojí ani argumentace, že žalobkyně mohla takto konkurovat na pracovním trhu svým krajanům v režimu dočasné ochrany, jelikož k údajně nelegální práci žalobkyně došlo před zahájením ruské invaze na Ukrajině.
5. Správní orgány se nedostatečně zabývaly tím, zda napadené rozhodnutí není nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života žalobkyně a její rodiny, kterou má v České republice. Žalobkyně, její manžel, její dcera a její zeť žijí dlouhodobě na území České republiky a mají zde trvalé rodinné, společenské a sociální zázemí. Společně splácí hypotéku dcery žalobkyně a jejího manžela na nemovitost, ve které žijí a jsou tak na sebe odkázáni i finančně. Žalobkyně a její rodina se navíc z důvodu trvající ruské invaze na Ukrajině nemůže realizovat v zemi původu. Odkaz správních orgánů na vízum strpění, či vízum za rodinným účelem není na místě, jelikož na víza není právní nárok. Vízum strpění navíc negarantuje volný přístup na trh práce.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření uvádí, že většina námitek byla již vznesena žalobkyní ve správním řízení a odkazuje proto na jejich vypořádání v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí. Žalovaná nemá informace o tom, že by se v rámci výslechu neprotokolovalo, pokud cizinec nerozumí otázce a žádá o její doplnění. Naopak je jí z úřední činnosti známo, že neporozumění otázce tlumočnick překládá a vyslychající pracovník formuluje otázku znovu, o čemž je učiněn záznam do protokolu. Pokud zástupkyně žalobkyně nerozumí ukrajinskému jazyku není zřejmé, jak ví, že tlumočnick otázku mimo protokol upřesňoval. Zástupkyně byla výslechu přítomna. Pokud měla pocit, že tlumočnick nad rámec položené

otázky komunikoval s cizinci, měla na to upozornit a požádat, aby byl protokol v tomto smyslu doplněn.

7. Nelegální práce žalobkyně pravděpodobně probíhala už před 24. 2. 2022. Zaměstnavatel žalobkyně *vysíláním na pracovní cesty* obcházel předpisy na poli zaměstnanosti v neprospěch privilegovaných skupin uchazečů o zaměstnání.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána včas [§ 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
9. Žaloba **není** důvodná.
10. Soud předně konstatuje, že žalobní námitky se v podstatě shodují s námitkami, které žalobkyně uplatnila již v odvolání. Žalovaná se těmito námitkami dostatečně zabývala a soud neshledal v jejím hodnocení a postupu žádnou vadu, v jejíž důsledku by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné nebo nezákonné. Přezkum před správními soudy není další (třetí) instance správního řízení, ale slouží k tomu, aby soudy případně korigovaly nesprávná rozhodnutí správních orgánů. Žalobkyně přitom v konkrétní rovině nepolemizuje s odůvodněním napadeného rozhodnutí jen své námitky opakuje.
11. Přitom dle judikatury Nejvyššího správního soudu pouhé zopakování odvolacích námitek ve správní žalobě podstatně snižuje žalobcovy šance na úspěch. Takto se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v bodě 16 rozsudku z 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018–63, dle kterého *„žalobní body mají primárně směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pokud odvolací orgán uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty“*. S tím souvisí i další ustálená judikatura kasačního soudu, dle níž *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130).
12. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců) *ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 věte první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá a § 46 odst. 6 písm. d), jde-li o důvody uvedené v § 178f odst. 1 písm. a) a c) až f), a dále § 46 odst. 6 písm. e) a f) se použije obdobně. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty učiněno oznámení podle § 42g odst. 7, 8 nebo 10, má se za to, že cizinec žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na poslední oznámenou pracovní pozici.*

13. Dle § 46 odst. 6 písm. e) věty druhé zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá, pokud cizinec vykonával nelegální práci.*
14. Podle § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí *práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.*
15. Z výše citovaných ustanovení vyplývá, že k prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty nedojde, vykonával-li žadatel práci v rozporu se zaměstnaneckou kartou. Výkon v rozporu se zaměstnaneckou kartou je podle § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti považován za výkon nelegální práce. Při posuzování otázky, zda se cizinec dopustil výkonu nelegální práce, je přitom „*správní orgán rozhodující ve věcech pobytu cizinců oprávněn sám hodnotit charakter vykonávané činnosti cizince a činit si o této otázce vlastní úsudek bez nutnosti obracet se na příslušný správní orgán rozhodující ve věcech zaměstnanosti*“ (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2019, č. j. 6 Azs 373/2018-30, který sice uvedený závěr vyslovil při posuzování otázky plnění účelu povoleného pobytu, avšak nepochybně dopadá i na nyní posuzovaný případ).
16. Mezi stranami není sporné, že nelegální práce je důvodem k neprodloužení zaměstnanecké karty. Spornou je v projednávané věci otázka, zda se žalobkyně dopustila výkonu nelegální práce tím, že práci vykonávala na jiném místě, než bylo místo výkonu zaměstnání, pro které byla žalobkyni vydána zaměstnanecká karta. Na tuto ústřední otázku již judikatura poskytuje odpověď. Má-li jít o práci rozpornou se zaměstnaneckou kartou ve smyslu § 5 písm. e) bod druhý zákona o zaměstnanosti, musí zde existovat rozpor co do druhu či místa takové práce. Rozpor se zaměstnaneckou kartou je nutné chápat v tom smyslu, že cizinec vykonává práci jinak (jinde či pro někoho jiného), než jak mu vydaná karta stanoví (srov. např. rozsudky NSS ze dne 25. 10. 2023, č. j. 6 Azs 139/2023-36, nebo ze dne 18. 4. 2023, č. j. 4 Ads 25/2023-26).
17. Žalobkyně mohla v souladu se sdělením o změně zaměstnavatele ze dne 7. 12. 2020 vykonávat práci u zaměstnavatele PRÁCE K s. r. o. na pracovní pozici pomocný dělník ve výrobě s místem výkonu práce v Brně. Následně došlo ke změně pouze v pracovní pozici, zaměstnavatel a místo výkonu práce zůstalo po celou dobu stejné. Zejména z výsledků žalobkyně a jejího manžela (v totožné situaci) však bylo zjištěno, že práci vykonávala v obci Blučina.
18. Žalobkyně namítá, že výpovědi byly ze strany správních orgánů interpretovány nesprávně. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvádí, že ministerstvo na základě výsledku žalobkyně a jejího manžela a protokolu inspekce práce nazvalo, že žalobkyně pracovala u společnosti PRÁCE K s.r.o. v obci Blučina, ačkoliv ji zaměstnanecká karta opravňovala toliko pro výkon práce v Brně. Žalovaná se s těmito závěry ztotožňuje. Žalobkyně ve výpovědi uvedla, že k datu provedení výsledku pracuje rok u zmíněného zaměstnavatele, přičemž jako jediné místo výkonu práce uvedla areál společnosti MAPLAST CZ s.r.o. v obci Blučina, kde se zabývala čištěním plastových výrobků pro automobilový průmysl. Popsala svou pracovní činnost a uvedla, že s manželem chodí na první směnu. Výslech manžela byl obsahově shodný. Z toho je podle žalované jednoznačné, že žalobkyně pracovala v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou a dopustila se tak nelegální práce podle § 5 písm. e) zákona o

zaměstnanosti. Z protokolu o výsledku nevyplývá, že by se žalobkyně či její manžel doptávali na upřesnění otázky nebo že by kladeným otázkám nerozuměli. Zmocněná zástupkyně přítomná výsledku obsah protokolu nerozporovala, nepožadovala jeho doplnění a potvrdila jeho obsah podpisem. Žalobkyně i její manžel byli výslovně dotázáni, zda vykonávají svou práci na jiných místech či zda mají povědomí i o jiných provozovnách zaměstnavatele, ale uvedli pouze obec Blučina.

19. Ani soud nemá o obsahu výpovědí pochybnosti. Z obou výpovědí, které jsou ve vzájemném souladu vyplývá, že žalobkyně i její manžel po celou dobu pracovali pouze v obci Blučina. Ani jeden nezmínil jinou provozovnu, ani z jednoho protokolu není zřejmé, že by se jakkoliv upřesňovaly otázky, či padl jakýkoliv dotaz ze strany vyslýchaných. U obou výsledků přítom byla přítomna zástupkyně účastníků, která správnost obsahu protokolu potvrdila svým podpisem.
20. Dle protokolu o výsledku žalobkyně ze dne 31. 8. 2021 na otázku *kde konkrétně, na jakém místě, svoji činnost vykonáváte* odpověděla, že v obci Blučina, firma Maplast. Myslí si, že se jedná o provozovnu zaměstnavatele. Na otázku, zda vykonává žalobkyně práci i na jiném místě, než na uvedené provozovně, odpověděla, že ne. V závěru výpovědi žalobkyně uvedla, že by zde chtěla zůstat a pomoci dětem splatit úvěr na rodinný dům. Její partner dle protokolu o výsledku ze stejného dne také uvedl, že pracuje v obci Blučina. Práci vykonává jen tam. A v zemi by chtěl zůstat ze stejného důvodu. Oba protokoly jsou potvrzené podpisem vyslýchaného, pracovníkem OAMP a zmocněnou zástupkyní vyslýchaných s tím, že tyto osoby jsou seznámeny s obsahem protokolů, souhlasí s ním a nežadají doplnění. Podle soudu pak z výpovědí vyplývá právě to, co vyvodily správní orgány, tedy že žalobkyně (a její manžel) vykonávali práci pouze v obci Blučina.
21. Na otázku, *čím se společnost, u které pracujete zabývá? Co je obsahem činnosti firmy?* Odpověděla žalobkyně: *Firma nabízí práci.* Na doplňující otázku, co ještě firma dělá, odpověděla, že neví. Její manžel pak na obsahově stejnou otázku odpověděl, že zaměstnavatel *nabízí zaměstnání jako zprostředkovatelská firma.* Zatímco žalobkyně vypověděla, že jednatelem společnosti, ve které pracuje je Igor Krampovský (jednatel zaměstnavatele žalobkyně, který neměl žádný evidovaný pobyt na území ČR) její manžel vypověděl, že *něco Ohník je ředitelem firmy*, přičemž pan Ohniště byl jednatelem společnosti MAPLAST CZ, v jejíž provozovně v obci Blučina žalobkyně i její manžel vykonávali práci. Také tyto odpovědi popírají verzi žalobkyně, a naopak svědčí o tom, že žalobkyně vykonávala dlouhodobě práci mimo území města Brna.
22. Soud nepovažuje verzi později předestřenou žalobkyní za věrohodnou. V první řadě je velmi nepravděpodobné, že by dvě osoby nezávisle na sobě stejně nesprávným způsobem pochopili položenou otázku. Navíc, když pak byly obě osoby explicitně tázány, jestli práci vykonávaly i někde jinde. Na rozdíl od žalobkyně považuje soud položené otázky za dostatečně konkrétní a srozumitelné. Ani jeden z protokolů pak neobsahuje informaci o jakékoliv žádosti o upřesnění otázky ze strany vyslýchaných. Výsledku přítom byla v obou případech přítomná zástupkyně žalobkyně. I ta se seznámila s obsahem protokolu a jeho obsah potvrdila svým podpisem. V takovém případě soud nemůže přisvědčit později přednesené variantě toho, jak výslech probíhal. Obsah protokolu je totiž natolik jednoznačný, že neposkytuje prostor pro tyto pochybnosti.
23. Nic na tom nemění ani ničím nepodložené tvrzení, že doplňující otázky a žádosti o upřesnění položených otázek se *běžně* do protokolu nezapisují. Žalobkyně i zástupkyně

mohly o zaprotokolování požádat, pokud by to považovaly za relevantní. Zástupkyně sice neumí ukrajinsky, obsah protokolu je však napsaný v češtině. Ve vznesení požadavku na doplnění protokolu tedy zástupkyni žalobkyně jazyková bariéra nebránila.

24. K námitce žalobkyně, že práci vykonávala na jiném než povoleném místě, neboť byla zaměstnavatelem vyslána na pracovní cesty, správní orgány shrnuly, že z výpovědi žalobkyně a jejího manžela zřetelně vyplynulo, že žalobkyně práci na jiném, než povoleném místě vykonávala dlouhodobě a při výsledku vyloučila, že by pracovala i jinde. Z rozhodnutí prvostupňového orgánu lze vyčíst, že výsledku samotnému předcházely pochybnosti o místě výkonu práce. Zaměstnavatel žalobkyně měl podle všeho pouze provozovnu, která má charakter kancelářských prostor o velikosti 50 m², což vylučuje výkon práce na pozici pomocný dělník ve výrobě, kterou měla žalobkyně zastávat. I tyto závěry svědčí ve prospěch interpretace výsledků žalobkyně správními orgány a vrhá pochybnosti na verzi později tvrzenou žalobkyní. Žalovaná správně odkázala na judikaturu, podle níž vyslání cizince na pracovní cestu musí být časově omezené a nesmí znamenat dlouhodobou (fakticky trvalou) změnu místa výkonu práce; v takovém případě by se totiž o umožnění nelegální práce cizince jednalo (rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 As 48/2013-46, či rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2014 č. j. 3 Ads 60/2013-32). Také soud nemá pochybnosti o tom, že se žalobkyně nelegální práce dopustila.
25. Prvostupňový orgán nepochybil, pokud neodpověděl žalobkyni na její dotaz, *které nedostatky či vady žádosti by mohly vést správní orgán k zamítnutí žádosti*. Správní orgány nezamítly žádost žalobkyně na základě nedostatků či vad žádosti. Zamítly ji proto, že vykonávala nelegální práci. V tomto případě se jedná o právní závěr, který je zřejmý až po vyhodnocení podkladů rozhodnutí. Hodnocení však náleží až k samotnému rozhodování ve věci samé a nelze tedy po správních orgánech požadovat, aby takové úvahy sdělovaly před vydáním rozhodnutí.
26. K námitce zásahu do soukromého a rodinného života je nejprve nutno uvést, že správní orgány nejsou povinny automaticky hodnotit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince u všech rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. Standardně hodnotí přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně ukládá. V případě neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců tato povinnost dána není (srov. např. rozsudky NSS ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013 - 51, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017 - 26). Výjimkou v tomto směru jsou případy, kdy účastník vznesl konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života, neboť zákon nemůže vyloučit přednostní aplikaci čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 - 39, či citovaný rozsudek č. j. 10 Azs 183/2020 - 33).
27. Žalobkyně v řízení poukazovala zejména na to, že na území České republiky žije také její manžel a jejich zletilá dcera se svým manželem. Žalobkyně jí má údajně finančně vypomáhat ze splácení hypotéky. S těmito tvrzeními se správní orgány ve svých rozhodnutích dostatečně zabývaly. Prvostupňový správní orgán uvedl, že dcera žalobkyně je zletilá, vdaná a vede svůj soukromý a rodinný život nezávisle na žalobkyni. Dcera žalobkyně spolu se svým manželem vlastní na území České republiky nemovitost, z čehož lze usuzovat, že má spolu s manželem vlastní příjem. Zároveň není svým pobytoým a společenským statutem vázána na žalobkyni. Pobytoý status dcery ani vlastnictví nemovitosti není neprodloužením zaměstnanecké karty žalobkyně dotčeno. Žalobkyně je vzhledem k práci,

kteřou zde vykonávala, zdravotně způsobilá a není závislá na péči své rodiny nebo zdravotního systému. Žalobkyně nemá na území České republiky ani žádné závazky jako např. vlastněnou nemovitost. Žalovaná uzavřela, že neshledala mimořádné okolnosti svědčící o nepřiměřenosti rozhodnutí. Respekt k soukromému a rodinnému životu osob pobývajících na území České republiky nelze vykládat tak, že jednotliví členové rodiny mají právo na společný pobyt ve stejném státě. Zájem žalobkyně na setrvání se svou zletilou dcerou je pochopitelný, nemůže však převážet nad veřejným zájmem na dodržování právních předpisů na poli zaměstnanosti. Rodinná a osobní situace žalobkyně nevybočuje z běžných případů.

28. Ani v tomto ohledu nemá soud nic, co by dodal. Obecně platí, že rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy zahrnuje primárně vztahy mezi manžely nebo jiné de facto vztahy (partnerské) a jejich nezletilé děti. Mezi rodiči a jejich dospělými dětmi nebo mezi dospělými sourozenci není rodinného života, který by požíval ochrany čl. 8 Úmluvy v souvislosti s vycestováním, resp. neudělením pobytového oprávnění. Výjimkou je pouze případ, pokud by na sobě byli závislí (*Slivenko proti Lotyšsku*, č. 48321/99, rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 9. října 2003, § 94-97).
29. Vzhledem k tomu, že manželů žalobkyně nebyla prodloužena zaměstnanecká karta z totožných důvodů, jen stěží se žalobkyně může úspěšně dovolávat toho, že by napadené rozhodnutí vedlo k jejich odloučení. Pokud jde o její vztah s dcerou, správní orgány správně poukázaly na to, že je zletilá. Zároveň nic nenasvědčuje tomu, že by byla na žalobkyni závislá. Nic tedy nesvědčí o tom, že by napadeným rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Vzhledem k situaci v zemi jejího původu je navíc pravděpodobné, že bude moci na území České republiky setrvat na základě jiného pobytového titulu.
30. Na argument žalobkyně, který se týkal ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, žalovaná odpověděla odkazem na možnost získat dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-38). Soud souhlasí se správními orgány, že v řízení o žádosti cizince o prodloužení zaměstnanecké karty není vůbec prostor pro posuzování existence hrozby v zemi původu. K tomu slouží instituty mezinárodní ochrany, případně žalovanou odkazovaná možnost požádat o vízum strpění. Nebezpečí hrozící žalobkyni v zemi původu tedy není důvodem pro prodloužení zaměstnanecké karty.
31. Soud se neztotožnil ani s tím, že není možné vycházet z protokolu o kontrole inspekce práce. Judikatura potvrzuje, že protokol o kontrole (byť prováděné vůči osobě odlišné od účastníka řízení), případně jiné důkazy získané v jiném řízení, mohou být způsobilým důkazním prostředkem, přičemž skutečnosti obsažené v protokolu o kontrole provedené u zaměstnavatele cizince mohou poskytnout východisko pro další úvahy správních orgánů v řízení s cizincem. Judikatura nicméně vyžaduje, aby správní orgány za účelem zjištění relevantního skutkového stavu ve věci cizince skutečnosti zjištěné kontrolou u zaměstnavatele cizince prověřily a dokazování doplnily tak, aby dostály svým povinnostem vyplývajícím ze zásady materiální pravdy (srov. např. rozsudky NSS ze dne 11. 6. 2020, č. j. 1 Azs 82/2020-43, ze dne 19. 2. 2022, č. j. 1 Azs 156/2022-63). Přesně to se v nyní posuzované věci, zejména s ohledem na výše podrobně zmíněné výpovědi, stalo.
32. To, že nebylo zahájeno žádné řízení na úseku zaměstnanosti, je pro nyní posuzovanou věc irelevantní. Podstatné není ani to, zda pozice žalobkyně vylučuje vysílání na pracovní cesty

či nikoliv a zda žalobkyně konkurovala na trhu práce svým krajanům v režimu dočasné ochrany. Ať by byla odpověď na tyto otázky jakákoliv, nic by to nezměnilo na tom, že žalobkyně vykonávala nelegální práci, a proto jí nemohla být zaměstnanecká karta prodloužena.

V. Závěr a náklady řízení

33. Protože krajský soud žádnou ze žalobních námitek neshledal důvodnou, nezbylo mu než žalobu jako nedůvodnou zamítnout v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná náhradu nákladů nenárokovala a ze spisu ani nevyplývá, že by jí v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V Brně dne 26. června 2025

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce